

[J. S. Foget.]

lige Tjenestemand's Bord vil komme til at mangle noget af Livets Goder i Forhold til, hvad der har manglet paa mange andre Samfundsborgeres Borde.

Tror man, at de 182 000 arbejdsløse kan forstaa, at den altid arbejdssikrede, konjunktursikrede og pensionssikrede Tjenestemand'sstand absolut skal have ekstraordinært Løntillæg foruden den ret klækelige Lønforhøjelse, den faar i Henhold til Tjenestemand'sloven? Tror man, at de Tusinder af Landbohjem, der i disse Dage ser ethvert Haab om fortsat Kamp for deres Hjem forsvinde, kan forstaa, at det er at vise Samfundssind, naar Landets Embedsmænd i en saadan Stund end ikke er tilfredse med 10 Portioner Løntillæg? Tror man, at det Flertal af Skatteydere, der ser deres Skatter stige Kvartal for Kvartal, i det kommende Aar, samtidig med at deres Indtægt svinder, vil se med milde Øjne paa disse egoistiske ekstraordinære Krav fra Landets Embedsmændsstand? Jeg tror det ikke. Tværtimod tror jeg, at det vil skabe en saadan Uvilje hos den øvrige Befolkning, at Tjenestemandene selv havde været bedst tjent med ikke at faa det.

At Regeringen fortsætter denne sin Stemmekøbspolitik, virker ikke overraskende, det er vi nu snart vant til fra den Side; men det er i den Grad uforsvarligt, ja, uansvarligt og i meget stor Modsætning til de pessimistiske Udtalelser, som Ministrene selv fremsætter i disse Dage.

Jeg vil stemme imod dette Lovforslag, og jeg vil samtidig beklage, at vort Land har en Regering og en Tjenestemand'sstand, der i denne alvorlige Situation lader Samfundssindet give sig den Art Udslag.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker de ærede Ordførere, som har givet Tilslutning til Lovforslaget.

Til det ærede Medlem Hr. Stensballe vil jeg gerne sige, at jeg underkender paa ingen Maade de Vanskeligheder, vi er inde i, og de utvivlsomt endnu langt større Vanskeligheder, som ligger foran os. Men jeg vil paa den anden Side gøre opmærksom paa, at det Forslag, der her er Tale om, er ikke et Forslag om at gaa videre, men om, at man ikke skal gaa saa langt som hidtil med Hensyn til ekstraordinære Tjenestemandstillæg. Forholdet er jo det, at for indeværende Aar har Tjenestemandene foruden de 168 Kr. en midlertidig Reguleringsportion, som nu falder bort. Endelig er der ogsaa Grund til at mærke sig, at det Forslag, der er stillet, kun skal gælde

for 7 Maaneder; naar Forslaget er begrænset til de 7 Maaneder, har det for Regeringens Vedkommende sin Begrundelse deri, at vi føler, at den Situation, vi befinder os i, er saa usikker, at det vil være urigtigt allerede nu at binde sig til et vedvarende Tilskud længere frem i Tiden.

Tjenestemandene har for deres Vedkommende ønsket at være frit stillede, naar de 7 Maaneder er gaaet, ud fra den Betragtning, at Situationen set med deres Øjne kunde udvikle sig paa en saadan Maade, at de maatte fremsætte Ønske om en fortsat Ordning eller en Ordning med et større Tillæg. Men omvendt er det fra Regeringens Side stærkt understreget over for Tjenestemandene, at man maa være forberedt paa, at Udviklingen kan forme sig paa en saadan Maade, at det ikke bliver muligt at opretholde dette Tillæg, og at det maaske end ikke bliver muligt at opretholde Lønordningen i øvrigt i sin Helhed, saaledes som den er i Øjeblikket.

Det forekommer mig ganske urimeligt, naar det ærede Medlem Hr. J. S. Foget i denne Situation taler om, at Tjenestemandene har bidt Hovedet af al Skam. Det er jo undertiden saadan, at man i det politiske Liv træffer paa Situationer, hvor man kan sige, at noget saadant foreligger, men jeg tror, at hvis man leder efter saadanne Situationer, vil man snarere kunne finde dem inden for det Parti, som det ærede Medlem tilhører. Jeg synes ikke netop, det ærede Medlem har nogen særlig Adkomst til at slaa sig for Brystet og tale om, at der vises Mangel paa Samfundssind og Hensyntagen fra anden Side. Jeg tror, at det ærede Medlem skulde gribe i sin egen Barm.

At Tjenestemandene i denne Situation har tiltraadt den Ordning, der her er foreslaaet, forekommer det mig ikke, der er nogen Grund til at laste dem for. Tjenestemandene har ved tidligere Lejligheder, hvor de har givet Afkald paa et Tillæg, som de havde retmæssigt Krav paa, vist, at de er i Stand til at vise Resignation, og jeg nærer heller ingen Tvivl om, at hvis Forholdene udvikler sig paa en saadan Maade, som man har Grund til at befrygte, vil man heller ikke forgæves kalde paa en saadan Resignation fra Tjenestemandenes Side. Men man kan ikke forlange, hverken af Tjenestemand eller af Arbejdere, at deres Vilkaar skal tages ud af den store Sammenhæng. Man kan ikke her sætte særlig ind, fordi det her er lettest at sætte ind rent teknisk set, om jeg saa maa sige. Det maa være saadan, at de Problemer, som vi kommer til at staa over for i den kommende